

Sygn. akt I PK 294/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa R. J.
przeciwko B. S. - Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "B." w K.
o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 80.000 zł,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r., III Pa (...) Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda R. J. od wyroku Sądu Okręgowego w O., IV Wydział Pracy z dnia 11 grudnia 2014 r., IV P (...) w sprawie przeciwko B.S., prowadzącej działalność pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe B. o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik powoda, jako podstawę wskazując naruszenie art. 322 k.p.c. z zw. z art. 6 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie w sprawie i uznanie, że w stanie faktycznym sprawy możliwe jest ścisłe udowodnienie wysokości żądania, podczas gdy powód wykorzystał w tym celu wszystkie dostępne środki dowodowe a także, że wyłącznym obowiązkiem powoda było jednoznaczne wykazanie pracy w

godzinach nadliczbowych, podczas gdy prowadzenie ewidencji rzeczywistych godzin nadliczbowych było obowiązkiem pracodawcy wynikającym z art. 149 k.p.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność, polegającą na niewłaściwym zastosowaniu art. 322 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód w sposób niewystarczający udowodnił okoliczności świadczenia pracy na rzecz pozwanej w godzinach nadliczbowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pojęcie „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej stanowiło przedmiot wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Syntetyzując je trzeba stwierdzić, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07). Przyjmuje się też, że owo oczywiste naruszenie norm prawnych musi dać się stwierdzić bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów (tak np. T. Ereciński w: *System prawa cywilnego procesowego* t. III, cz. 2, pod red. J. Gudowskiego, Warszawa 2013, s. 983, por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14).

Podnoszone przez stronę powodową okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania dotyczą natomiast w całości sfery faktycznej rozstrzygnięcia. Ich ocena wymagałaby pełnej, kolejnej analizy postępowania, co nie mieści się w granicach badania okoliczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie chodzi bowiem, jak wynika z treści skargi, o wykładnię art. 322 k.p.c. ale o dopuszczalność jego zastosowania w ustalonym stanie faktycznym i przy zaoferowanych przez stronę powodową dowodach (przy czym mija się z prawdą twierdzenie, że powód zaoferował wszystkie możliwe środki dowodowe).

Trzeba przypomnieć, że podstawy skargi nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z tego też względu, biorąc pod uwagę że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, przyjmuje się, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11). W istocie, pod pozorem kierowania zarzutu naruszenia art. 322 k.p.c. z zw. z art. 6 k.c. strona powodowa oczekuje weryfikacji prawidłowości oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czego z uwagi na ustrojową rolę Sądu Najwyższego, uczynić nie można.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.